

DARWIN CONTRA TOTS

SOBRE LA GUERRA ENTRE ELS PEIXOS I ELS AMFIBIS

Jesús Purroy

El parafang dels cotxes americans és un aparador de la personalitat del seu propietari, fins al màxim detall. Durant el trajecte diari a la feina o a casa puc llegir coses com “El meu fill no falta mai a l’escola primària Gulliver”, “El meu fill és un *marine*”, “Tampoc no vaig votar pel teu pare” o “Ara condueix, ja trucaràs després”. Enmig de tantes confessions i consignes es desenvolupa un conflicte entre dues menes de símbols.

D’una banda, hi ha conductors que llueixen peixos estilitzats, una mena de sardina que solem associar amb els testimonis de Jehovà però que, aquí, és una mostra d’adhesió a la fe cristiana en general. N’hi ha que porten la inscripció “Jesús” dins el peix, per si algú encara no coneix la semiòtica dels cristians del temps de les catacumbes. D’altra banda, hi ha uns amfibis igualment estilitzats, que només es distingeixen dels peixos gràcies a unes petites extremitats. Per evitar confusions amb els peixos, alguns porten la inscripció “Darwin”. Aquests símbols es presenten sols o en combinacions: l’amfibi gros menjant-se el peix petit i viceversa, segons les preferències de cada conductor. No passa dia que no trobi veïns d’autovia mostrant orgullosos l’opinió que tenen sobre aquest tema tan espinós.

Com a europeu expatriat, la primera reacció és d’estranyesa davant un debat que a casa nostra està tancat, arxivat i oblidat. La segona reacció és preguntar-me: si ja no debatem sobre l’evolució, com havíem quedat? Passo revista mental als meus familiars, amics, coneguts i condeixebles. Tots són europeus típics, cultes i sofisticats. Però no em costa gaire trobar-ne molts que, o bé no sabrien dir-me com es

defineix la teoria de l’evolució –descendència variable i selecció natural–, o bé mantenen una distància confortable respecte a Darwin: un agnosticisme tebi, suficient per no semblar rucs. I tots dos casos són perfectament normals: en el meu doctorat en biologia no he estudiat mai evolució, ni a la bàsica, ni al batxillerat, ni a la universitat. Tot el que sé ho he après al carrer, i no es pot demanar que tothom faci aquest

esforç si Darwin queda sempre al final dels programes educatius, per dedicar-hi una hora si queda temps. No podem negar Darwin, però no ens agrada que ens vegin amb ell. La progressia dominant al món de l’ensenyament el tracta amb tanta cura com si fos un verí que cal dosificar.

Perquè, si als Estats Units Darwin és sospitós de promoure l’ateisme, entre nosaltres és sospitós de justificar el capitalisme: les poques vegades que sento dir d’algú que és un darwinia sol ser per insultar-lo amb una caricatura que no té res a veure amb Darwin. I, si és un “neodarwinia”,

l’al·ludit està pendent de lapidació en plaça pública. Peter Singer va intentar redreçar aquest tort amb un llibret titulat *A Darwinian Left* però és evident que no hi va reeixir.

La meua inquietant conclusió és que, a casa nostra, hem tancat el debat sobre l’evolució sense arribar a cap conclusió. El somriure de superioritat panxacontenta amb què rebem les notícies de la darrera escola que no vol ensenyar evolució a Kansas és totalment injustificat. L’escola del costat de casa tampoc no ensenya evolució. Simplement, a nosaltres no ens importa. ☺

Jesús Purroy. Facultat de Medicina. University of Miami.

«A CASA NOSTRA, HEM
TANCAT EL DEBAT SOBRE
L’EVOLUCIÓ SENSE ARRIBAR
A CAP CONCLUSIÓ»

